

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **D. K.**
bytem
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem AK Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní
Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2018, č. j. JMK 42525/2018, sp. zn.
S-JMK 40347/2018/OD/Kš

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2018, č. j. JMK 42525/2018, sp. zn. S-JMK 40347/2018/OD/Kš, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 3. 1. 2018, č. j. ODSČ-64719/17-29, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“).
2. Žalobní námítky žalobce označil takto.
3. **Není odložení věci.**
4. Žalobce zastává názor, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Dle ust. § 125f odst. 4 silničního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
 - a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
5. Z citovaného ustanovení právního předpisu se tedy podává, že musí být alternativně splněna jedna ze dvou podmínek k tomu, aby mohlo být řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vůbec zahájeno.
6. Podmínka b) přitom naplněna nebyla a ani být nemohla - správní orgán totiž žádné řízení o přestupku ani nezahajoval, a tedy nemohlo být ani zastaveno.
7. Podmínka a) byla splněna pouze zdánlivě. Je sice pravdou, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku, a proto věc usnesením, poznamenaným do spisu, odložil, avšak správní orgán tak neučinil v souladu s právem, čímž byl naopak na svých právech krácen žalobce; oproti tomu správní orgán užil ke svému prospěchu vlastního protiprávního jednání.
8. Důvodem je, že žalobce nebyl vyrozuměn o tom, že by správní orgán usnesením věc přestupku odložil.
9. Dle § 66 odst. 4 (starého) zákona o přestupcích, *O odložení věci podle odst. 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.*

10. Odložil-li správní orgán věc přestupku, byl o tom povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé.
11. Žalobce byl nepochybně dotčen jednáním osoby podezřelé (řidiče vozidla), když žalobci je dáváno za vinu, že nezajistil, aby tato podezřelá osoba dodržovala právní předpisy. Pokud by se podezřelá osoba (řidič vozidla) nedopustila svého jednání, pak by nebyl trestán ani žalobce.
12. Správní orgán tedy měl povinnost žalobce vyrozumět o tom, že věc přestupku odložil.
13. Dle názoru žalobce se nepochybně jedná o vadu řízení; je však nutné posoudit, zda mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, tj. zda dosahovala intenzity předvídané ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.
14. Podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. soud zruší rozhodnutí pro vadu řízení, pokud tato *mohla* mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Právní předpis tedy nevyžaduje, aby bylo postaveno najisto, že vytýkaná vada *měla* vliv na zákonnost rozhodnutí, postačí, že jej (potenciálně) mít *mohla*.
15. Dle názoru žalobce tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Proti odložení věci se totiž ten, kdo má na věci právní zájem, může domáhat ochrany zásahovou žalobou. Nemusí se přitom jednat ani o poškozeného.
16. Pokud by žalobce věděl, že správní orgán odložil věc přestupku, využil by – v souladu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod - svého práva na soudní ochranu proti usnesení o odložení věci, které ho krátilo na jeho právech, neboť tím přešla odpovědnost za protiprávní jednání, na základě §10 odst. 3 silničního zákona, právě na žalobce.
17. Momentem, kdy správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla proti žalobci, naopak tohoto práva žalobce pozbyl, neboť *Je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích (§125g odst. 1 silničního zákona).*
18. Jediným způsobem, kterak by mohla být zachována práva žalobce, by tedy byl případ, kdy by správní orgán vyrozuměl žalobce o odložení věci přestupku, aby žalobce mohl využít soudní ochrany a proti tomuto závěru se bránit. Proto byl žalobce krácen na svých právech, nebyl-li o odložení věci přestupku vyrozuměn.
19. Přestupek tedy nebyl odložen v souladu s právním předpisem, a tedy nelze činit závěr, že byla splněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu

provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona, neboť ta vyžaduje, aby věc přestupku byla odložena.

20. Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

21. Žalobce zastává názor, že výrok správního rozhodnutí je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění.

22. Dle § 77 „starého“ zákona o přestupcích (zákon č. 200/1990 Sb.), *Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formy zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

23. Dle § 93 odst. 1 písm. d) „nového“ zákona o přestupcích (zákon č. 250/2016 Sb.), *Ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.*

24. Z uvedeného se podává, že ve výroku rozhodnutí, ať již bylo řízení vedeno dle „starého“ či „nového“ zákona o přestupcích, musí být obsažena forma zavinění.

25. Forma zavinění však ve výroku rozhodnutí absentuje. Je tedy zjevné, že výrok rozhodnutí neodpovídá zákonným požadavkům na výrok správního rozhodnutí. Z výroku rozhodnutí vůbec nelze zjistit, zda vůbec žalobce jednal zaviněně, nýbrž lze připustit, že mohl jednat i nezaviněně. Taková informace však musí být ve výroku rozhodnutí obsažena, neboť tak stanoví zákon.

26. **Nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti (pouze odkaz na § 10 bez uvedení odstavce)**

27. Žalobce namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně není srozumitelný, neboť neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno. Výrok obsahuje pouze odkaz na § 10 zákona o silničním provozu, bez konkretizace aplikovaného odstavce.

28. Zavinění

29. Žalobce uvedl, že podle čl. 40 odst. 6 Listiny základní práv a svobod platí: *„Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější“.*

30. Podle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) platí: *„Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější“*. Tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017.
31. Podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona pak platí: *„K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění“*.
32. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve od 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.
33. Žalobce z toho s ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius* dovozuje, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1. do 13. července 2017), ale též na správní delikty, které byty spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť velmi zásadně omezuje jeho odpovědnost. Retroaktivitu *in mitius* je přitom povinen respektovat také soud, ačkoliv ke změně došlo po právní moci napadeného rozhodnutí.
34. K takovému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5As 104/2013-46: *„Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byt trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“*.
35. K odstranění zavinění ze skutkové podstaty daného přestupku tedy došlo zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, které nabylo platnosti dne 28. 6. 2017.

36. Je pak sice pravdou, že v čl. CCLVII tohoto zákona je uvedeno: „*Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 2017*“. *Takové určení účinnosti právního předpisu je však v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv: „Pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení“.*
37. Z uvedeného ustanovení lze dovodit, že pokud je vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s předepsanými pravidly, nabude zákon účinnosti podle obecné úpravy, a tedy 15. dnem od vyhlášení zákona.
38. K nezákonnému určení účinnosti zákona tedy nelze přihlížet a je nutné dovodit, že účinnosti mohl tento zákon nabýt nejdříve 15. den po jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017, protože pokud byla příslušná částka Sbírky zákonů rozeslána teprve dne 28. 6. 2017, nemohl zákon č. 183/2017 Sb. nabýt účinnosti ke dni 1. 7. 2017, jelikož by ze zákonné legisvakační 15-ti denní lhůty uplynuly pouze dva dny.
39. Zákon sice připouští výjimku, ale pouze v případě, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nicméně nic takového nebylo zákonodárcem tvrzeno nebo snad prokázáno, a nelze proto tuto výjimku aplikovat.
40. Žalobce proto požaduje, aby byla napadená rozhodnutí zrušena, a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci kterého bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění.
41. Žalobce současně odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem přešel (osobu, které vozidlo přenechal, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinností dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.
- 42. Sankce - neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno**
43. Žalobce zastává názor, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně. Při rozhodování o sankci zohlednil pouze ust. § 125f odst. 3 a § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona (+ příslušnou vyhlášku v případě výroku o nákladech řízení).
44. Dle názoru žalobce tak výrok rozhodnutí neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno.

45. Dle § 125f odst. 3 silničního zákona, *K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odst. 1 se nevyžaduje zavinění.*
46. Takový odkaz je zcela irrelevantní. Je pravdou, že v mezidobí došlo k úpravě silničního zákona, avšak za této okolnosti měl žalovaný výrok rozhodnutí změnit, neboť rozhodnutí nabývá právní moci ke dni rozhodnutí žalovaného a ke dni rozhodnutí žalovanému musí být sankce v souladu s právními předpisy účinnými ke dni nabytí právní moci rozhodnutí (tj. ke dni rozhodnutí žalovaného o odvolání).
47. Ve věci bylo pravomocně rozhodnuto dne 23. 8. 2017. Dne 1. 7. 2017, tedy dříve, však nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o přestupcích, dle jehož § 2 odst. 6, *Pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.*
48. Dnem, kdy bylo o přestupku rozhodnuto, je den, ke kterému rozhodnutí nabylo právní moci (opačný výklad by znamenal, že správní orgán smí ukládat i takové druhy trestů, které není možné uložit ke dni právní moci rozhodnutí, bylo-li možné je uložit dříve v průběhu řízení; takový výklad by byl zjevně absurdní, v přímém rozporu s koncepcí trestního práva i správního trestání).
49. Žalobce tak není schopen přezkoumat, zda dle ke dni právní moci účinného právního předpisu vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu. Ve výroku rozhodnutí absentuje řádný odkaz na ustanovení právního předpisu, dle kterého bylo rozhodováno, resp. dle kterého byla uložena pokuta. Takové rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti.
50. Správní orgán tedy ve výroku rozhodnutí neuvedl, dle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankce rozhodoval. Z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1.500 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozpětí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit druh trestu pokutu. Není totiž rozhodné, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni spáchání přestupku, rozhodné je, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni právní moci rozhodnutí. Z rozhodnutí však nelze seznat, zda bylo možné sankci v uložené výši a uložený druh trestu uložit též ke dni právní moci rozhodnutí.
51. Žalobce nedokáže dle výroku rozhodnutí přezkoumat, zda je uložená sankce zákonná. Z výroku nelze přezkoumat, dle jakého ustanovení byla pokuta ukládána, a nelze tedy přezkoumat, zda byla uložena v zákonném rozmezí.

52. Dle § 68 odst. 2 správního řádu, *Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1...*
53. Správní orgán však ve výroku rozhodnutí neuvedl právní ustanovení, dle kterých rozhodoval. Rozhodnutí je tedy dle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když nelze přezkoumat, zda uložená sankce byla uložena v zákonné intenci. Uložení sankce, která byla žalobci uložena, přitom musí umožňovat též právní předpisy, účinné ke dni právní moci rozhodnutí.
54. Je přitom zřejmé, že odkaz na právní ustanovení, dle kterých byly ukládány sankce, již není aktuální. Správní orgán se však vůbec nevěnoval tomu, zda aktuální právní úprava je pro žalobce výhodnější, či nikoliv. Právě tato skutečnost sama o sobě zakládá vadu řízení, spočívající v porušení ústavního práva dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

55. Absence popisu protiprávního jednání

56. Žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí zcela absentuje popis protiprávního jednání. Z výroku prvostupňového rozhodnutí nelze seznat, v čem má údajné protiprávní jednání spočívat. Lze z něj seznat pouze to, že jednání bylo právně kvalifikováno jako „neoprávněné zastavení“ v prvním případě a jako „neoprávněné stání“ v druhém případě. Z takového právního závěru však není zřejmé, v jakém konkrétním jednání mělo údajné porušení povinnosti řidiče, nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, spočívat a nelze přezkoumat jeho protiprávnost. Takové rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti.
57. Ostatně ve výroku je uveden odkaz na údajně porušenou právní normu obsaženou v § 4 písm. c) silničního zákona. Toto ustanovení má však blanketní dispozici a stanoví vícero právních povinností (řídít se dopravními značkami či akustickými signály). Z popisu skutku, ani z odkazu na porušenou právní normu však nelze vůbec zjistit, proč bylo dané jednání protiprávní – zda tak bylo proto, že žalobce zastavil na železničním přejezdu nebo na vyhrazeném parkovišti nebo na zpoplatněném parkovišti, aniž by uhradil parkovné atd. Nelze vůbec zjistit, zda dopravní značka, která měla být porušena, opravdu zakazovala i zastavení (v prvním případě), případně zda vytýkané jednání bylo vskutku zastavením.
58. Z výroku se žalobce dozvídá, že neoprávněně stál/zastavil, čímž porušil obecnou povinnost řídít se dopravními zařízeními a dopravními značkami. Vůbec z něj však nelze seznat, v čem konkrétně jednání spočívalo a proč bylo protiprávní. Z § 4 písm. c) silničního zákona totiž nevyplývá, že by bylo protiprávní zastavit v ulici Rakovecká v Brně, nebo stát v ulici Vaňhalova 1a v Brně.

59. Správní orgán tedy ani nepopsal, v čem konkrétně protiprávní jednání spočívalo, ani neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost či dopravní značka byla porušena. Z takového výroku rozhodnutí vůbec není zřejmá protiprávnost či trestnost jednání.
60. Žalobce tedy zastává názor, že rozhodnutí není srozumitelné, neboť z jeho výroku se nepodává, za jaké jednání byl žalobce trestán a ani z něj nevyplývá protiprávnost takového jednání.
61. K tomu doplnil, že bylo povinností žalovaného takové rozhodnutí zrušit. Účelem správních orgánů není „vybírat pokuty jako na běžícím pásu“ a automaticky vydávat rozhodnutí o vině, případně automaticky potvrzovat. Je to právě odvolací správní orgán, který je povinen k přezkumu správního rozhodnutí.
- 62. Nevedení společného řízení**
63. Dále zastává žalobce názor, že vydané rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgán nevedl o více správních deliktech téhož pachatele společné řízení.
64. Žalobci však svědčí veřejné subjektivní právo, aby více správních deliktů provozovatele vozidla bylo projednáno ve společném řízení a byla uplatněna absorpční zásada při ukládání trestu (§ 125g odst. 2 silničního zákona ve znění účinném ke dni zahájení řízení).
65. Žalobce tak byl krácen na svém právu na uložení souhrnného trestu. Žalobce nyní musí uhradit násobně vyšší částku, než kterou by hradil v případě, že by bylo vedeno společné řízení.
66. K ověření navrhovaného žádal provedení důkazu spisem Magistrátu města Brna, sp. zn. ODSČ-14320/16/Je/PŘ. Pokud by byl takový důkaz proveden, bylo by prokázáno, že existovalo minimálně jedno další obvinění, pro které bylo vedeno proti žalobci samostatné řízení a nebyla uplatněna absorpční zásada při stanovení trestu.
67. Poslední žalobní námitkou byl **nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.**
68. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné a je toho názoru, že on, jakož i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou.

69. Žalovaný pak uvedl, že žalobce podal blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a všechny námitky, které nyní uvádí v žalobě, mohl uplatnit již v rámci odvolání. Pokud tuto skutečnost nenamítal v průběhu řízení, správní orgán vycházel pouze ze spisového materiálu. V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2As 215/2014- 43, Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry jsou dle názoru žalovaného plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v tomto odvolání však nebyly námitky uvedeny. Je to totiž odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním řízení platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.
70. K jednotlivým žalobním námitkám pak žalovaný zaujal následující stanovisko:
71. Žalovaný má za to, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 5 silničního zákona, když správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když sdělená osoba řidiče nebyla kontaktní a je sdělována také v dalších řízeních. Vzhledem k tomu, že sdělenou osobu řidiče nešlo kontaktovat, tak správní orgán I. stupně věc odložil podle ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle ust. § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, se usnesení o odložení věci podle odstavců 1 pouze poznamená do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. Žalovaný nepovažuje žalobce za přímo postiženou osobou spácháním přestupku a přestupek byl odložen v souladu s právními předpisy.
72. K další žalobní námitce uvedl, že odpovědnost za přestupek provozovatele je odpovědnost objektivní, tudíž se forma zavinění nezkoumá.
73. Dále uvedeno, že odkaz na § 10 silničního zákona bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na ostatní skutečnosti, ale také dle ustálené judikatury

Nejvyššího správního soudu dostačující (např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 6As 208/2016).

74. K otázce zavinění pak uvedl, že tuto námitku považuje žalovaný za zcela nedůvodnou a účelovou. I v případě, že by byla zpochybněna účinnost zákona č. 183/2017 Sb., k čemuž žalovaný nevidí žádný důvod, tak by se stále jednalo o správní delikt, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
75. K namítaným nedostatkům ohledně uložené sankce pak žalovaný uvedl, že sankce byla uložena dle právní úpravy v době spáchání správního deliktu (nyní přestupku), kdy se § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu týkal určení výše pokuty.
76. Dále pak uvedl, že ve výroku napadeného prvoinstančního rozhodnutí je přesně uvedeno místo, datum, čas i druh spáchání (u I. přestupku neoprávněné zastavení, tedy porušení povinnosti dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a u II. přestupku neoprávněné stání, tedy porušení povinnosti dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu). Pak je tedy (zprostředkovaně) dostatečně určitě popsán i správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování uvedené povinnosti. (srov. rozsudek NSS, č. j. 6As 128/2015-35 ze dne 23. 6. 2016).
77. Ohledně nevedení společného řízení pak žalovaný uvedl, že žalobce tuto námitku v odvolání neuplatnil. Žalovaný vycházel pouze ze spisového materiálu, který měl k dispozici, z něhož samotného nemůže být porušení § 88 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, znatelné.
78. Posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí ponechává žalovaný na krajském soudu.
79. Závěrem uvedeno, že dle žalovaného podaná žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jehož vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, a proto navrhoval zamítnutí žaloby.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

80. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první, s.ř.s.),

jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

81. Ze spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti. Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností bylo dne 13. 10. 2016 postoupeno Městskou policií Brno oznámení o přestupku ze dne 13. 10. 2016, č. j. MP-03608/08D-16 (v době rozhodování správního orgánu I. stupně ještě správního deliktu) provozovatele vozidla D. K. Vozidlem tovární značky, reg. zn. dne 13. 8. 2016 v 14:12 hod. byl spáchán přestupek tím, že uvedeným vozidlem došlo k porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích tím, že byly porušeny povinnosti vyplývající ze zákazové značky „Zákaz zastavení“ (č. B28). Správní orgán I. stupně zaslal provozovateli vozidla (žalobci) výzvu k uhrazení částky 700Kč určené dle ust. § 125h zákona o silničním provozu či sdělení adresy řidiče, který vozidlo řídil. Žalobce sdělil, že vozidlo řídil pan I. H., trvale bytem, doručovací adresa, Oznámený řidič byl správním orgánem I. stupně vyzván k podání vysvětlení, které mu bylo zasláno na adresu trvalého pobytu i na adresu pro doručování. Na výzvu žádným způsobem nereagoval.
82. Dále ze správního spisu vyplynula další podstatná skutečnost pro rozhodnutí. Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností bylo dne 6. 1. 2017 postoupeno Městskou policií Brno oznámení o přestupku ze dne 24. 10. 2016, č. j. MP-07590/07D-16 (v době rozhodování správního orgánu I. stupně ještě správního deliktu provozovatele vozidla). Vozidlem tovární značky, reg. zn. v 13:47 hod. v Brně – Kohoutovice, na ulici Vaňhalova 1a, byl spáchán přestupek, neboť byla porušena pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že nebyla dodržena stanovená povinnost vyplývající z dopravní značky „Parkoviště“, která označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání s dodatkovou tabulkou: Po-Pá 8:00-18:00 hod. POUZE BUS. Toto oznámení bylo doplněno šesti fotografiemi, které jsou součástí spisu. Správní orgán I. stupně zaslal provozovateli vozidla výzvu k uhrazení částky 700 Kč určené podle ust. § 125h zákona o silničním provozu. Na tuto výzvu žalobce (provozovatel vozidla) nijak nereagoval, uvedenou částku nezaplatil ani nesdělil jméno řidiče, který měl porušit zákon. Správní orgán v případě obou přestupkových jednání, a to v prvním případě dne 6. 6. 2017, ve druhém případě rovněž 6. 6. 2017 věc (přestupek) odložil, neboť správní orgán nezjistil do 60-ti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Toto usnesení provozovateli vozidla nedoručoval, usnesení pouze poznamenal do spisu.
83. Dne 21. 7. 2017 oznámil Magistrát města Brna pod č. j. ODSČ-64719/17-25 žalobci (provozovateli vozidla) zahájení řízení o přestupcích provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterých se měl dopustit tím, že

- I. jako provozovatel vozidla tov. zn. ..., reg. zn., v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice Rakovecká (naproti Rakovecká 24) v Brně dne 13. 8. 2016 v 14:12 hod.
 - II. jako provozovatel vozidla tovární značky ..., reg. zn., v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinností dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice Vaňhalova 1a v Brně dne 24. 10. 2016 v 13:47 hod.
84. Správní orgán I. stupně ve věci vydal rozhodnutí dne 3. 1. 2018, pod č. j. ODSČ-64719/17-29, v němž uložil žalobci podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) a § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném v době spáchání přestupku, § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb. pokutu ve výši 2.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
85. Pokud jde o první žalobní námitku, soud k ní uvádí následující. Dle názoru soudu v žádném případě ze strany správního orgánu I. stupně nedošlo k porušení ust. § 66 odst. 4 (starého) zákona o přestupcích proto, že přestupkové řízení proti neznámému řidiči nebylo zahájeno a věc byla odložena s tím, že usnesení o odložení nebylo žalobci doručeno a věc pouze poznamenána do spisu. Tím, že věc byla odložena a usnesení o odložení věci bylo pouze poznamenáno do spisu, a nebylo žalobci doručeno, se v žádném případě nemohlo žalobce dotknout tím, že o odložení věci nebyl vyrozuměn. Žalobci nebyla způsobena žádná škoda, nevznikla žádná škoda na majetku ani na zdraví a vzhledem k tomu, že jednání žalobce, dle názoru soudu, bylo vysloveně pouze účelové, neboť v případě přestupkového jednání označené ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce sice oznámil jméno řidiče, který měl vozidlo, jehož je provozovatelem, v uvedený den a hodinu, kdy k přestupkovému jednání neustanoveného řidiče došlo, řídit, nicméně uvedené jméno a příjmení řidiče pan I. H., jehož adresu trvalého pobytu i doručovací adresu žalobce sdělil, je tvrzením pouze účelovým, protože ani na jednu z uvedených adres se uvedenému řidiči nedá doručit, což je zřejmé i správním orgánům z celé řady případů, kdy řešily přestupky (správní delikty) provozovatelů

vozidel, kde byl jako řidič přestupkového jednání uveden také pan I. H. Správní orgány tedy ví, že se mu doručit nedá a toto je známo i soudu z jeho činnosti. Uvedený řidič je tedy uváděn jako řidič, který měl vozidlo řídit v době, kdy mělo dojít k přestupkovému jednání u různých provozovatelů. Je uváděn zcela účelově. Žalobce, který byl správním orgánem vyzýván, jakožto provozovatel vozidla, buďto k zaplacení stanovené částky dle ust. § 125h silničního zákona či uvedení jména, příjmení a adresy řidiče, který měl v inkriminovanou dobu se přestupkového jednání dopustit s tím, že provozovatel vozidla, tedy žalobce byl upozorněn na to, že správní orgán věc přestupku řidiče odloží, bude-li ve stanovené lhůtě určená finanční částka uhrazena. Dále byl upozorněn na to, že osoba, kterou provozovatel za řidiče označí, bude správním orgánem vyzvána k podání vysvětlení a pokud správní orgán nezahájí řízení o přestupku (s uvedenou osobu) a věc odloží, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo pokud řízení o přestupku zastaví, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno, povolá k odpovědnosti provozovatele vozidla z důvodů uvedených v odst. 2 v rámci řízení o jiném správním deliktu.

86. Žalobce, jako provozovatel vozidla tedy věděl z uvedené výzvy, že pokud stanovenou finanční částku neuhradí nebo pokud sdělí totožnost řidiče, který se měl dle něho přestupkového jednání dopustit a pokud se nepodaří na uvedeného řidiče nakontaktovat, aby se k věci vyjádřil nebo pokud se mu nepodaří přestupkové jednání řidiči prokázat, bude zahájeno řízení s provozovatelem vozidla.
87. Žádný právní předpis dle názoru soudu tedy v tomto případě porušen nebyl, když tvrzení žalobce o totožnosti řidiče v případě přestupku označeném ve výroku I. rozhodnutí je tvrzením účelovým a v případě přestupku označeným ve výroku II., žalobce, jako provozovatel vozidla na výzvu správního orgánu I. stupně vůbec nereagoval, sdělenou finanční částku neuhradil, totožnost řidiče, který se měl přestupkového jednání dopustit, nesdělil. Zkrátka, žalobce na výzvu správního orgánu nereagoval v tomto druhém případě vůbec žádným způsobem.
88. Soud tedy uzavírá, že uvedená žalobní námitka není důvodná. To, že usnesení o odložení věci nebylo žalobci doručeno, není v rozporu s žádným právním předpisem a nezákonnost rozhodnutí tedy nemůže způsobit.
89. K otázce absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí a k námitce označené jako „zavinění“ pak soud uvádí následující. Žalobce zpochybňuje otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele

vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dnem 13. 7. 2017. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 to 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou.

90. Zákon č. 250/2017 Sb., stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakační lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona č. 250/2016 Sb. a zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“). Ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákona o Sbírce zákonů) sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti 15 dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Není na soudu, aby zkoumal, zda důvody, pro které zákonodárce stanovil dřívější počátek účinnosti uvedeného zákona, byly ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. skutečně dány. K této otázce se shodně vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8As 201/2017-39. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3As 266/2016-28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1As 305/2017-32 Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Lze tedy uzavřít, že odpovědnost za správní delikt provozovatele motorového vozidla byla podle § 125f zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017, byla koncipována jako objektivní, a rovněž k přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu není s účinností od 1. 7. 2017 dle § 125f odst. 3 uvedeného zákona vyžadováno zavinění. Pozdější právní úprava tak nebyla pro žalobce příznivější, a to ostatně nejen v otázce zavinění, ale v žádném směru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1As 305/2017-32). Z tohoto pohledu jsou proto žalobcem zmiňované okolnosti, týkající se předání vozidla řidiči, který se s vozidlem měl dopustit přestupkového jednání, při posouzení odpovědnosti za porušení povinnosti ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nerozhodné.
91. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon č. 250/2016 Sb., zákon č. 251/2016 Sb., i zákon č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti dne 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla. V této souvislosti

s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce je zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel.

92. Odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla je tedy odpovědnost objektivní, tudíž se forma zavinění nezkoumá.
93. Pokud jde o odkaz na § 10 bez uvedení odstavce, soud uvádí následující.
94. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že *„Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“*.
95. Nejvyšší správní soud se ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4As 165/2016-46. Jasně konstatoval, že: *„I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí“*. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v jím posuzované věci v konkrétní situaci dále uvedl: *„Z výrokové části vůbec neplyne, jakou normu stěžovatel porušil; neplyne z ní ani to, že se delikt stěžovatele týká neoprávněného zastavení nebo stání na přechodu pro chodce. Magistrát se proto dopustil při vymezení právní kvalifikaci stěžovatelova deliktu ve výrokové části rozhodnutí takové chyby, která má za důsledek nezákonnost rozhodnutí“*.
96. S tímto judikatorním závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje. Tyto závěry a případné pochybení správního orgánu je však třeba, v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vždy posoudit ve světle konkrétního případu. V posuzované věci správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl pod bodem I., že žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky, reg. zn., v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním

provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Rakovecká (naproti Rakovecká 24) v Brně dne 13. 8. 2016 v 14:12 hod., provozovatel se tak dopustil přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a ve výroku označeném II. pak uvedeno, že žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky, reg. zn., v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinností dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Vaňhalova 1a v Brně dne 24. 10. 2016 v 13:47 hod., provozovatel se tak dopustil přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

97. Správní orgán I. stupně skutek podrobně popsal, proto nemůže být zaměnitelný s jiným žalobcovým jednáním. Ustanovení předpisu jsou řádně citována. Je pravdou, že v § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností provozovatele vozidla, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení, na které je navázáno přesné slovní vyjádření určitého odstavce, mělo být zhodnocené jako nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí splnil veškeré požadované znaky, a to i přesto, že neobsahují odkaz na přesný odstavec (ačkoliv by jeho přesné označení i ve výroku rozhodnutí bylo vhodným řešením), nýbrž je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.
98. Jinými slovy ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, jejíhož porušení se měl dopustit provozovatel vozidla, čímž byl skutek dostatečně definován. Zároveň kromě právní kvalifikace je ve výroku, stejně jako v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, popsáno místo a čas spáchání deliktního jednání. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.
99. Ani pokud jde o další žalobní námitku, tato důvodná není. Žalobce uvádí, že ve výroku týkající se uložené sankce není uvedeno ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno, toto tvrzení se však nezakládá na pravdě, neboť z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že *proto se mu za přestupky provozovatele vozidla popsané ve shora uvedených výrocích podle ust. § 125f odst. 3 ve spojení s ust. §*

125c odst. 5 písm. g) a § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání přestupků, § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hraďí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhl. č. 520/2005 Sb., ukládá pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

100. Všechna zákonná ustanovení týkající se ukládání pokuty byla ve výroku správního rozhodnutí citována a pokud žalobce namítá nepřezkoumatelnost uložení pokuty, tedy její výše, když z výroku nevyplývá, dle jakého zákonného ustanovení byla sankce uložena, ani toto není pravdivé, neboť ve výroku je mj. uvedeno ust. § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona, z něhož zcela jednoznačně vyplývá, že za přestupek se uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. f) bodu 1 a 4 a písm. k).
101. Je tedy zřejmé, že pokuta byla uložena v polovině možného rozpětí a toto bylo také v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně řádně zdůvodněno.
102. Pokud pak jde o další žalobní námitku, a to absence popisu protiprávního jednání, ani tato důvodná není.
103. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně pod bodem I. i II. zcela jednoznačně vyplývá, jaké povinnosti měl porušit provozovatel vozidla a k jakému porušení pravidel silničního provozu došlo vozidlem reg. zn., přičemž jsou uvedena i zákonná ustanovení, které měl řidič uvedeného vozidla porušit, je také uvedeno, pod jaké zákonné ustanovení mající znaky přestupku lze porušení pravidel silničního provozu podřadit.
104. Z výroku rozhodnutí je tedy zcela zřejmé, jaké povinnosti měl porušit provozovatel vozidla a jaké řidič vozidla, přičemž z popisu skutku je zcela zřejmé, že toto jednání je popsáno zcela srozumitelně tak, aby nebylo zaměnitelné s jednáním jiným.
105. Pokud pak jde o další žalobní námitku, a to nevedení společného řízení, také tuto soud pokládá za nedůvodnou.
106. K námitce nevedení společného řízení s přestupkem řešeným pod sp. zn. ODSČ-14320/16-Je-PŘ krajský soud uvádí, že i tato je nedůvodná. Samotný způsob vedení řízení správním orgánem (tj. zda správní orgán vede o několika sbíhajících se skutečích společné řízení či nikoliv) není sám o sobě způsobilý přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí, soud proto nemohl shledat žalobcovu námitku, jejíž podstatou bylo pouze vytknutí nevedení společného řízení prvoinstančním orgánem, důvodná. Nad rámec nyní projednávané věci soud na okraj uvádí, že

v teoretické rovině by nezákonnost rozhodnutí správního orgánu byla dána až v případě, v němž by tento při vedení více samostatných řízení nezohlednil již uložený trest za jiné sbíhající skutky žalobce. Předně je třeba uvést, že žalobce uvedenou námitku o nutnosti vést společné řízení uplatnil až v rámci soudního řízení. V rámci správního řízení nenamítal, že by mělo být vedeno společné řízení, přestože o dalších správních řízeních vedených proti sobě musel vědět, proto soud nemohl přezkoumat, zda správní orgány při uložení sankce postupovaly ve shodě s výše popsanou zásadou absorpce trestu či nikoliv, neboť správní soud není další instancí v rámci správního řízení, proto není povinen, ale ani oprávněn přezkoumávat zákonnost rozhodnutí nad rámec v žalobě uplatněných námitek. Správní soudnictví je naopak ovládáno zásadou dispoziční a je výhradně na žalobci, aby v podané žalobě vymezil důvody, které činí rozhodnutí správního orgánu nezákonným. Pokud jsou žalobní body formulovány vágně, nemohou si správní soudy důvody podané žaloby domýšlet, např. čerpající z průběhu předchozího správního řízení.

107. Poslední žalobní námitka týkající se nesouhlasu žalobce a právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu NSS a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci také důvodný není.
108. K této žalobní námitce soud uvádí, že k anonymizaci rozhodnutí ve věci krajský soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Inicialy žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

109. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti se jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.
110. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
111. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. listopadu 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.